

I Forbindelse med disse Forslag, som ere stillede af mig, vil jeg nævne et Par af Flertallet stillede Ændringsforslag. Flertallet har foreslaaet en Begrænsning af det Fradrag, som maa ske i den selv-erhvervende Hustrus Indtægt ved Arbejde udenfor Hjemmet. Jeg havde hellere set, man havde bibeholdt mit Forslag uforandret, men i det, Flertallet har foreslaaet, er der dog saa megen Indrømmelse til Grundtanken i mit Forslag, at jeg tror, det i det væsentlige rammer der, hvor det var Hensigten. Det er ikke dem af Bourgeoisiets Damer, der have Arbejde udenfor Hjemmet, som Forslaget tager Sigte paa. Det er ligesom ved Forslaget om Børnefradragene, den arbejdende Kvinde i en noget andet Forstand, den til Arbejderstanden og den ubemidlede Middelstand hørende Kvinde, som maa supplere Hjemmets tarv-lige Indtægt med Arbejde udenfor Hjemmet og mange Gange ikke har Raad til at holde Tjenestepige. For den mere velstillede Hustru, som i hvert Fald holder Tjenestepige, selv om hun ikke arbejder udenfor Hjemmet, betyder Fraværelsen fra Hjemmet ikke noget synderligt økonomisk Tab; men derimod for Smaakaarskvinden, som paa Grund af sin Fraværen maa holde Pige, eller for hvem ellers adskilligt vilde gaa i Skudderudder, betyder det meget. Selv med den Begrænsning af Forslaget, som jeg hellere havde været foruden, tror jeg dog, Forslaget hjælper disse Kvinder.

I Forbindelse hermed skal jeg besvare et Spørgsmaal, som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) stillede til mig med Hensyn til Fortolkningen af Bestemmelsen i § 6, Litra a.: „ved Beregningen af den skattepligtige Indkomst bliver af fradrage: a. Driftsomkostninger, det vil sige de Udgifter, som i Aarets Løb ere anvendte til at erhverve, sikre og vedligeholde Indkomsten, derunder ordinære Afskrivninger.“ Det ærede Medlem spurgte, om der derunder skulde forstaaes den Udgift, som den udenfor Hjemmet erhvervende Kvinde har til den Tjenestepige, der skal erstatte hende eller delvis erstatte hende i Hjemmet. Det ærede Medlem finder dette Spørgsmaal i alt Fald indirekte besvaret i Vejledningen. Det maa jo besvares benægtende. Et saadant Fradrag maa ikke finde Sted. Vejledningen skelner — og jeg tror, at det er praktisk nødvendigt at gøre det — mellem det Tyende, der anvendes i Bedriften, og det, der arbejder udenfor Bedriften. Den skelner endog saa skarpt, at naar et Tyende arbejder

baade i og udenfor Bedriften, maa man kun tage det Forholdstal, som falder paa Bedriften, som Fradrag. Dette, at Lønnen til det Tyende, man har til at gøre den Gerning i Hjemmet, som man ikke selv kan gøre paa Grund af sin Fraværelse fra Hjemmet, skulde kunne betragtes som Driftsudgift og fradrages, vil aabenbart, naar man gennemtænker Sagen, føre til meget tvivlsomme Konsekvenser. Jeg er sikker paa, at det vil blive anvendt i mange Tilfælde, hvor heller ikke det ærede Medlem ønsker det anvendt. Men hvis man slaar Regelen fast, vil man ikke kunne undgaa en saadan Anvendelse. Jeg tror derfor, at man maa blive ved den bestaaende Fortolkning, som ogsaa er den, der bedst falder i Traad med Lovens Aand.

Dernæst er der Ændringsforslag Nr. 11 om Brugsforeningerne. Ogsaa her maa jeg sige, at jeg havde hellere set, at man var bleven ved mit oprindelige Forslag. Som jeg udtalte ved Forelæggelsen og ved første Behandling, har jeg aldrig kunnet se noget urigtigt i den Bestemmelse, som vi have i Loven af 1903, og hvorefter Brugsforeningerne kun beskattes, naar de handle med andre end deres Medlemmer. Jeg synes, at det i og for sig er en rimelig og principrigtig Bestemmelse. Men det er en Bestemmelse, der har vakt en stærk Modstand andre Steder, og som ganske urigtigt er bleven udlagt som en stor økonomisk Begunstigelse, man vilde give Brugsforeningerne, ja, endog som en økonomisk Begunstigelse, man vilde give hele Landbostanden, et Privilegium, de havde o. s. v. Naar det har vakt en saadan Misnøje, og naar Forholdet, som jeg er fuldstændig overbevist om, er dette, at denne Ikke-Beskatning ikke er noget økonomisk Gode af nævneværdig Betydning for Brugsforeningerne, og de meget godt kunne slippe fri for den, forekommer det mig, at det havde været klogere at give Afkald derpaa for ikke at have Udseende af, at der blev en Begunstigelse og et Privilegium, hvor der i Virkeligheden ikke var noget. Men der er jo anført fra Flertallets Side en reel Grund for Ikke-Beskatning, den nemlig, at det formentlig vilde føre til, at man vilde sætte Priserne ned for derved at bringe Gevinsten ned og saaledes unddrage sig Skatten, hvad der i og for sig vilde være ganske legitimt. Men jeg er naturligvis klar over, at noget saadant i Virkeligheden vilde være mindre sundt og mindre stemmende med hele Ideen i Brugsforeningsbevægelsen og